

Llicó VI

Según la medicina, el corazón no es más que la regadera del cuerpo humano. Una especie de bomba que, comprimiéndose y dilatándose alternativamente, lanza raudales de sangre por las misteriosas vertientes de las venas. Mecánicamente considerado, es el muelle real de este reloj eternamente descompuesto que se llama hombre. Un aparato admirablemente construido, pero nada más que un aparato. (José Selgas)

TRADUCCIO

Segons la medicina, el cor no és més que la regadora del cos humà. Una espècie de bomba que, compriment-se i allargant-se alternativament, llença dolls de sang per les misterioses vessants de les venes. Mecànicament considerat, és la molla reial d'aquest rellotge eternament descompost, que es diu home. Un aparell admirablement construït, però re més que un aparell.

Llicó VII

Digase lo que se quiera, la caridad de la enseñanza tiene también sus placeres, sobre todo cuando brota de lo íntimo y se asocia a ese calor simpático de la humanidad que tanta autoridad y prestigio da a la palabra del Maestro. Hay en función docente algo de la satisfacción orgullosa del domador de potros; pero hay mucho más del placer inocente del jardinero que espera ansioso la primavera para conocer el matiz de la flor sembrada y comprobar la bondad de los métodos del cultivo.

(S. Ramón y Cajal)

TRADUCCIO

Digui's el que es vulgi, la caritat de l'ensenyança té també els seus plaers, sobre tot quan brolla de l'íntim i s'associa a aqueixa calor simpàtica de la humanitat que tanta autoritat i prestigi dóna a la paraula del Mestre. Hi ha en la funció docent quelcom de la satisfacció orgullosa del domador de poltres; però hi ha molt més del plaer innocent del jardiner que espera ansiós la primavera per a conèixer el matis de la flor

sembrada i comprovar la bondat dels mètodes del cultiu.

Lliçó VIII

Entretanto, las margaritas bajaban sus blancas corolas llenas de vergüenza, las violetas escondían sus moribundos pétalos tras las amarotadas campanillas, que, llenas de amargura, se apretaban contra las correhuelas, pálidas de envidia, pues todas ellas eran menos hermosas que la joven durmiendo. Hablaron las flores en ese misterioso idioma que sólo comprenden ellas y las mariposas; pusieron de acuerdo tras larga discusión, y quedó acordada una venganza tan terrible como lo son todas las de las bellas mortificadas en su amor propio. (Melchor Almagro)

TRADUCCIO

Entretant, les margaridetes baixaven les seves blanques corol·les plenes de vergonya, les violetes amagaven els seus moribunds pètals rera les emmoratides campanetes, que plenes d'amargó, s'estrenyien contra les corretjoles, pàl·lides d'enveja, doncs totes elles eren menys formoses que la jove dormint. Parlaren les flors en aqueix misteriós idioma que sols comprenen elles i les papallones; es posaren d'acord després de llarga discusió i quedà acordada una venjança tan terrible com ho són totes les de les belles mortificades en el seu amor propi.

Lliçó IX

Imaginemos, en una llanura, una masa apiñada de gente por cuyo contorno corre una especie de cinturón de goma elástica, que impide a la muchedumbre desparramarse en todos sentidos. Supongamos ~~que~~ ahora que en esta masa de gente estalla de pronto una grande agitación, que luchan, que se empujan, que vibran, procurando cada individuo, con sus movimientos convulsivos, alejar de sí a los demás y ganar mayor espacio libre para sus giros, saltos y sacudidas. (José Echegaray)

TRADUCCIO

Imaginem, en una planada, una massa apinyada de gent per l'entorn del qual corre una espècie de cinyell de goma elàstica que impedeix a la multitud esbarriar-se en tots

sentits. Suposem ara que en aquesta massa de gent esclata de sobte una gran agitació, que lluiten, que s'emprenyen, que frisen, procurant ~~en~~ cada individu, amb els seus moviments convulsius, allunya de sí als demás i guanya major espai lliure per als seus volts, salts i batzegades. (

Lliçó X

No cabia remedi; havia nascido en mala hora, tenia que ser desgraciado hasta que lo enterrasen... Sobre la estrecha y humilde cama, el hijo dormia profundamente. Qué pena tener que despertarlo ! Era casi un pecado romper aquel último sueño dormido bajo el techo paterno... El último sueño ! El último sueño !

- Si esperáramos a que despertase... - atreviése a decir José Cosme.

Pero Tomás, que tenía prisa, recordó secamente que era hora de poner el barco en marcha. (Rafael Altamira)

TRADUCCIO

No quedava altre remei; havia nascut en una hora dolenta, havia d'ésser desgraciat fins que l'enterressin... Damunt l'estret i humil llit, el fill dormia profundament. Quina pena tenir-lo que despertar ! Era casi un pecat rompre aquell últim son dormit sots el sostre patern... L'últim son ! L'últim son !

- Si esperèssim a que despertés... s'atreví a dir Josep Cosme.

Però Tomàs, que tenia pressa, recordà secament que era l'hora de posar el vaixell en marxa.